

РЕШЕНИЕ

№ 6011

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8457** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. И. Б. от [населено място] срещу Решение без номер от 25.06.2023 година, постановено по н.а.х.д.№6106/2023 година по описа на СРС,11 състав потвърждаващо Наказателно постановление №23-4332-000558/20.01.2023 година, издадено от Началник група в СДВР-ОПП, с което последният на основание чл.174,ал.3 от ЗДвП наложил на М. И. Б. от [населено място] административни наказания”Глоба”в размер на 2000 лева и постановил лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца .

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност , необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение, като СРС неправилно е приложил материалния закон и не е отговорил на доводите в жалбата, като не е отчел обстоятелството, че същата не е отказала да бъде изпробвана с техническо средство за установяване употребата на алкохол, не е точел обстоятелството, че същата е отишла и е дала кръв за медицинско изследване, като закъснението се дължи на това, че е отшила да се преоблече в къщи и единственият превоз е бил таксиметровият, който е бил зает с извозването на пътници след И. , което пък сочи, че не е осуетила проверката. Твърди се още, че не е доказано по несъмнен начин извършването на нарушението. Иска се отмяна на решението и на наказателното постановление.

Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът- М. И. Б. редовно и своевременно призван, не се явява. Вместо нея адвокат Е., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- Началник група в СДВР- ОПП, редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и желае първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 08.01.2023 година около 01.00 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът Б. управлявала лек автомобил –марка „ В.“ Х., с ДКН № СА 323 РБ/ собственост на А. С. А. и до бл.28а Б. е спряна за проверка от екип на ОПП при СДВР, а водачът поканен да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на алкохол, същата поставили мундшука на уреда в устата си, но без да издиша в него, въпреки нееднократните разяснения и изрични указания на проверяващия екип, в резултат на което тестване не е било извършено. В 01,40 часа е издаден Талон за медицинско изследване и същият е връчен на Б. , като и е указано до 40 минути да се яви в МБАЛ“ Света А.“ [населено място], като Б. се прибрала първо в къщи и едеа в 03.00 часа дала кръвна проба в МБАЛ“ Света А.“ [населено място], за което е съставен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/ или наркотични вещества. Въз основа на констатираното, срещу касатора е издаден АУАН за извършено от него нарушение на нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление на дата 20.01.2023 година, с което са наложени административни наказания- глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Легално определение на водач на пътно превозно средство е дадено в разпоредбата на парграф 6,т.25 от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци,което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

От анализа на тези правни норми е видно, че санкцията по чл.174,ал.3 не е променена и не е налице по-благоприятен закон, който да доведе до отмяна на наказателното постановление. Нещо повече дори-в нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП са визирани няколко отделни хипотези на извършване на нарушение и е достатъчно да бъде ангажирана административно- наказателната отговорност на нарушителя и дори когато е извършил само едно от визираните в нормата нарушения. Наред с това, в нормата е посочено, че се наказва водач, който откаже да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване, като двете са в условията на алтернативност и законодателят е използвал

съюза „или“, а не в кумулация и е достатъчно извършването само на едно нарушение/ в конкретната хипотеза- касаторът е санкциониран за отказ да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и е отказал да му бъде извършено медицинско изследване/.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните доказателства е безспорно установено на първо място, че касаторът Б. е отказала да бъде изпробвана с техническо средство за установяване съдържанието на алкохол с техническо средство „Дрегер 7510“ за установяване употребата на алкохол. Ако наистина касаторът не бе извършил нарушението на чл.174,ал.3 от ЗДВП, както твърди процесуалният му представител, то най-малко по делото щяха да бъдат налице доказателства за установеното при проверката с техническо средство- хипотеза, която безспорно не е налице. Твърдението на касатора, че не е отказала да и бъде извършена проверка, а напротив подложила се е на тест, но тъй като и е било за първи път не е взета проба, не може за доведе до извод, че същата не е отказала да и бъде извършена проба за употребата на алкохол, защото от показанията на двамата служители на ОПП- СДВР/ е видно, че на нея и обяснено какво точно следва да направи, но тя не е вдишвала и издишвала въздух. Правилен е изводът на СРС, че действително, данни за такъв изричен отказ липсват, но един отказ може да бъде както изричен, вербален недвусмислен и външно манифестиран, така и имплицитен (мимика, жест, бездействие или неизпълняване на изрични указания, без които проверката не би била успешно извършена, като в конкретния случай Б. е поставила мундщука в устата, но не е издишала въздух в уреда. Системността и последователността в неизпълнението на дадените от проверяващия екип указания води до извод, че е налице отказ водачът да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на алкохол.

Обоснован е изводът на СРС, че въпреки срока за явяване касаторът първо се е прибрала в дома си и кръвната проба е дадена едва два часа след шофирането (респективно – близо час и половина, след приключване на проверката), т. е. налице е поведение, целящо да не бъде установено – с каква действителна концентрация жалбоподателят е шофирал, под влиянието на алкохол.

Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че в решението липсват мотиви и най- вече дали са нарушени разпоредбите на Наредба № 1, тъй като СРС е отговорил на този довод. На следващо място, от мотивите на съдебното решение е ясно и недвусмислено, че СРС е изложил конкретни мотиви относно това дали е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП- и най- вече, че е налице отказ да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол. В НАРЕДБА № 1 ОТ 19 Ю. 2017 Г. ЗА РЕДА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ, в чл.1,ал.3 е посочено, че концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. По аргумент от чл. 2,ал.1 при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по [Закона за движението по пътищата](#) разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или

здраве. Неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. В чл.5 на Наредбата е доуточнено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Резултатът от проверката за употребата на наркотични вещества или техни аналози с тест се попълва в протокол за извършване на проверка за употребата на наркотични вещества или техни аналози, изготвен в три екземпляра по образец съгласно приложение № 2, като първият екземпляр остава за органа, извършил проверката, вторият се прилага към талона за изследване, а третият се предоставя на водача. Контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва- мястото, където да се извърши установяването, срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи. Крайният срок за явяване на лицето се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Съгласно чл.15,ал.7 от Наредбата отказът на лицето да бъде изследвано се отразява от медицинския специалист по чл. 12, ал. 1 в амбулаторния журнал на лечебното заведение и в протокола по чл. 14, ал. 2, като се удостоверява с подписа на изследваното лице.

Определеният в Наредбата срок за явяване в съответното лечебно заведение е с цел да се осигури бързото явяване на лицето за медицинско изследване и най-вече пробата да бъде взета максимално бързо, за да отчете реални резултати, като в случая касаторът не само е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на алкохол, а едва с два часа закъснение. Изложеният довод и в касационната жалба, че всички таксите в С. са били заети, тъй като са извозвали клиенти от И., не може да бъде основание за даване на кръвна проба с два часа закъснение, защото в С. за 2023 година има издадени лицензии за осъществяване на таксиметрова дейност на 5211 таксите, което няма как да доведе до извод, че всички тези таксите на въпросната дата са били заети с извозване на пътници от И.. Нещо повече дори-съгласно чл.6,ал.9 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС не е анализирал приложените по делото доказателства.

Правилен е изводът на СРС, че нарушението е доказано по несъмнен начин, което сочи на правилно ангажирана административно-наказателна отговорност на касатора.

След като нарушението е доказано, то съвсем законосъобразно

административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение, подбудите за извършването и е наложил санкции-лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца/ което и равнозначно на 2 години и глоба в размер на 2000 лева- в границите на закона/ при съобразяване с обстоятелството,че санкцията е с изрично установен размер/ определена е в абсолютен размер.Така определените наказания са справедливи и съответни на извършеното нарушение,и ще допринесат за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила в обжалваната част, а предявената срещу него жалба – отхвърлена.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от касатора ”необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора , че понятието, „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за разноски е не е представляван от юрисконсулт. Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ без номер от 25.06.2023 година, постановено по н.а.х.д.№6106/2023 година по описа на СРС,11 състав .
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.